

[Formanden.]

2) *Eventuelt: tredje behandling af:*

Forslag til lov om visse midlertidige bestemmelser vedrørende påligningen af indkomst- og formueskat til staten.

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ind- og udførsel af fisk.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om en særlig ydelse til alders- og invaliderentemodtagere m. fl.

Mødet hævet kl. 15⁵⁰

39. møde.

Fredag den 5. december kl. 13.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til den højtærede kirkeminister, for at han kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Kirkeministeren (Carl Hermansen): Idet jeg hermed for det høje folketing fremsætter forslag til lov om ændring i lov nr. 280 af 30. juni 1922 om menighedsråd, således som denne lov er ændret ved lov nr. 207 af 12. april 1949, skal jeg bemærke, at lovforslaget først og fremmest tager sigte på at hjælpe udlandspræster til ansættelse herhjemme. Det erkendes fra alle sider, at den nuværende situation med hensyn til disses ansættelse herhjemme er såre uholdbar. Man har irke, når man sendte dem ud, taget tilstrækkeligt hensyn, således at de på nogenlunde rimelig måde kunne komme hjem igen. Det er i og for sig et rudiment fra den gamle danske kolonipolitik, hvor man ofte havde for skik at sende de ringeste ud. Det havde den ubestridelige fordel, at så var man af med dem herhjemme, men mere tvivlsomt kunne det jo være, om de så repræsenterede Danmark på tilstrækkelig god måde i det fremmede. I den gamle kaldsbog i Sydstrømø præstegæld står der fortalt om

en præst, de fik derop i midten af det syttende århundrede, at han „havde ej hoved til at tage attestats, men da han erklærede sig villig til at rejse til Færø, blev han eksamineret af professoribus og fundet bekvem.“ Denne praksis, som vi har fulgt altfor længe, kan selvfølgelig ikke gælde som norm i vore dage. Nuomstunder gælder det om, at de, som rejser ud, hvadenten det er til sømandspræstestillinger, til stillinger som præster under Dansk Kirke i Udlandet eller til Færøerne eller Grønland, er de dygtigste. Men hvis vi vil forlange at få de dygtige folk ud, må vi også — det siger sig selv — skabe rimelige vilkår for dem, når de kommer hjem. Disse rimelige vilkår synes jeg i nogen grad opnås gennem nærværende lov.

Jeg indrømmer, at dette lovforslag ikke byder på så mange og så omfattende muligheder som det lovforslag, den daværende kirkeminister, det ærede medlem hr. Frede Nielsen, i 1948 fremsatte i dette høje ting. Det foreliggende lovforslag er betydelig mere skrabet, langt mere begrænset end det lovforslag, der dengang forelå. Selvom man altså kunne sige, at det foreliggende lovforslag lider under visse mangler, sammenlignet med det andet, kan det måske til gengæld fremhæves, at her gås ingen demokratiske rettigheder for nær.

Menighedsrådene rundt omkring i riget beholder ved enhver kirke indstillingsretten. Det kommer kun til at gælde de sognekald, hvor der er tre faste præster, at ministeriet administrativt besætter stillingen som anden præst ved kirken. Det vil efter de opgørelser, vi har foretaget, komme til at dreje sig om en såre ringe del af Danmarks samlede antal præsteembeder. Hvis man regner med, at der er mellem 1 500 og 1 600 præsteembeder i landet, vil det kun dreje sig om 52. Det er ikke noget stort tal, men det er efter mit skøn tilstrækkeligt til, at vi kan sikre de præster, der vender hjem fra udlandet, chancen for at blive ansat herhjemme.

Man har sagt, at dette lovforslag fremsættes af medlidenhed. Det er ikke rigtigt. Det er ikke af medlidenhed, det fremsættes, det er for at imødekomme et retfærdighedskrav overfor præster, der har såre vanskeligt ved at få embeder herhjemme efter en tid borte fra Danmark.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.